

Wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach

z dnia 26 lutego 2018 r.

V Ka 646/17

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Klekocki.

w obecności Izabeli Gąsior-Jelonek Prokuratora Prokuratury Rejonowej.

w Jastrzębiu-Zdroju Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza po rozpoznaniu w dniu 5 i 19 lutego 2018 r. sprawy: K. P. (P.) s. J. i G. ur. (...) w R. oskarżonego o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju z dnia 18 września 2017 r. sygn. akt II K 56/16

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R. po 420,00 (czteryście dwadzieścia) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego z urzędu oskarżycielek posiłkowych M. K. i L. K. w postępowaniu odwoławczym,

III. zasądza od oskarżycielek posiłkowych M. K. i L. K. na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie po 430,00 (czteryście trzydzieści) złotych oraz obciąża ich opłatą za II instancję w kwocie po 60,00 (sześćdziesiąt) złotych.

UZASADNIENIE

K. P. został oskarżony o to, że w okresie od 23 grudnia 2014 r. do maja 2015 r. w J. poprzez wielokrotne uderzanie, kopanie w drzwi wejściowe do mieszkania zajmowanego przez L. K. i M. K., wdzieranie się siłą do ww. mieszkania i przebywanie w nim wbrew woli ww. pokrzywdzonych, a także uniemożliwianie korzystanie z niego zgodnie z przeznaczeniem poprzez dokonanie demontażu drzwi wejściowych, okna balkonowego, elementów sanitarnych i innych elementów wyposażenia mieszkania, uporczywie niepokoił M. K. i L. K. oraz istotnie naruszając ich prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 12 kw w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 18 września 2017 r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju na podstawie art. 66 § 1 i § 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec K. P. na okres 1 roku tytułem próby, od daty uprawomocnienia się orzeczenia o to, że w okresie od 23 grudnia 2014 r. do maja 2015 r. w J. poprzez wielokrotne uderzanie, kopanie w drzwi wejściowe do mieszkania zajmowanego przez L. K. i M. K., wdzieranie się siłą do ww. mieszkania i przebywanie w nim wbrew woli ww. pokrzywdzonych, a także uniemożliwianie korzystanie z niego zgodnie z przeznaczeniem poprzez dokonanie demontażu drzwi wejściowych, okna balkonowego, elementów sanitarnych i innych elementów wyposażenia mieszkania, uporczywie niepokoił M. K. i L. K. oraz istotnie naruszając ich prywatność, tj. o czyn z art. 190a § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 12 kw w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. w zw. z art. 43a § 1 k.k. zasądził od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 500 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

Na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. R. kwoty po 723,24 zł brutto tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oskarżycielek posiłkowych: M. K. i L. K.

Na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 7 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądził od K. P. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 zł tytułem opłaty i częściowo wydatki tj. w kwocie 130 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych L. K. i M. K. zaskarżając wyrok w części co do pkt 1 i 2 i na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku, poprzez niewystarczające poczynienie ustaleń faktycznych co do pełnego ustalenia rozmiaru krzywdy jakiej doznały oskarżycielki posiłkowe celem prawidłowego ustalenia przebiegu i skutków czynu zabronionego jakiego dopuścił się oskarżony względem oskarżycielek posiłkowych i wymierzenia na tej podstawie stosownego środka karnego,
- naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 424 k.p.k. poprzez niewskazanie w pisemnych motywach wyroku podstawy faktycznej, podstawy prawnej, oceny dowodów oraz okoliczności wpływających na wymiar kary;
- naruszenia art. 170 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego oskarżycielki posiłkowej w przedmiocie:
- przesłuchania w charakterze świadków funkcjonariuszy policji oraz sąsiadów z klatki,
- innych świadków wskazanych w pismach oskarżycielek posiłkowych
- nagrań z aparatu fotograficznego, zdjęć, dyktafonu oraz zamków, w sytuacji gdy dowody te miały szczególne znaczenie dla rozstrzygnięcia istoty sprawy.

W oparciu o ww. zarzuty pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych nie zasługuje na uwzględnienie. Nie trafny okazał się zarzut podnoszony w apelacji naruszenia przepisów prawa procesowego polegający na oddaleniu wniosków dowodowych oskarżycielki posiłkowej L. K. Słusznie sąd I instancji w swoim postanowieniu wskazywał, że przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków wskazywanych przez oskarżycielkę posiłkową w swoich pismach na okoliczność winy oskarżonego nie ma znaczenia, skoro od początku oskarżony nie neguje swojego sprawstwa i nie ma potrzeby udowadniania winy oskarżonego kolejnymi dowodami.

Odnosnie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych podniesionego w apelacji to taki zarzut byłyby zasadny jedynie wówczas, gdyby sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego, albo też z faktów tych wyciągnął wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień sąd rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił, albowiem wskazał dowody, na których oparł swoje ustalenia jednocześnie wskazując przesłanki, którymi się kierował odmawiając wiary dowodom przeciwnym przy czym dokonanych ustaleń dokonał

zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów. Pomija pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych fakt, że oskarżony K. P. w swoich wyjaśnieniach bardzo szczegółowo opisywał relacje z pokrzywdzonymi, szczegółowo opisał motyw działania, przebieg zdarzenia. Wyjaśnienia oskarżonego jak słusznie zauważył sąd rejonowy znalazły potwierdzenie w istotnych dla sprawy w tym zakresie zeznaniach pokrzywdzonych M. K. i L. K. W swoich zeznaniach pokrzywdzone podawały okoliczności i zdarzenia, które nie mogły być przedmiotem prawno karnej oceny sądu rejonowego w niniejszej sprawie, a ewentualnie mogły stanowić podstawę do zainicjowania przez nie nowych postępowań, o czym sąd I instancji informował pokrzywdzone na rozprawach. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona przypisanego mu czynu z art. 190a § 1 k.k. i art. 193 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. przyjętego przez sąd rejonowy. Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Sąd rejonowy warunkowo umarzając postępowanie karne wobec oskarżonego K. P. na okres próby 1 roku, prawidłowo ocenił stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oceniając go jako nieznaczny. Miał również na uwadze sąd rejonowy warunki i właściwości oskarżonego, dotychczasowy sposób życia oraz dotychczasową nie karalność. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych, nie dzieląc przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądając na rzecz adw. P. R. zwrot kosztów zastępstwa procesowego z urzędu w postępowaniu odwoławczym w stosownej wysokości. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.